HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

CHRISTINE MERRILLOVÁ

Zachráněná čest

CHRISTINE MERRILLOVÁ

ZACHRÁNĚNÁ ČEST

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

věřím, že naleznete pár vlídných květnových odpolední či podvečerů, které budete moci strávit s mými romancemi. Hned v té první s názvem Zachráněná čest *se setkáte s milou a nekonvenční Emmou, kterou rodiče vmanipulují do sňatku s pohledným, ale velice komplikovaným šlechticem ze sousedství. Emma bude muset prokázat mnoho důvtipu a trpělivosti, aby její manželství začalo fungovat…*

Ve druhé romanci s názvem Noc plná vášně *se dostaneme do Paříže roku 1812, kdy Napoleon se svou armádou odtáhl do Ruska, a v hlavním městě si jdou po krku nejrůznější mocenská uskupení. V prostředí násilí, intrik a úskoků mohou přežít jen velmi odolní jedinci. K těm patří i krásná špionka Celeste a geniální anglický zvěd major Shayborne. Tato povídka je i prvním dílem třídílné minisérie Poslání džentlmenů.*

Přeju Vám, ať Vám jaro rozkvete i v duši.

S láskou
Váš Harlequin

Christine Merrillová

ZACHRÁNĚNÁ ČEST

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Vows to Save Her Reputation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Helena Volná

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2020 by Christine Merrill
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276- 8990-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276- 8991-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276- 8992-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Emma Harrisová toužebně hleděla z okna ranního salonku na sluncem zalitý park obklopující venkovské sídlo jejího otce. Byl to dokonalý den na procházku. Anebo pro posezení pod stromem s rozečtenou knihou v ruce. Nebo si místo knihy mohla s sebou vzít skicák a uhlem neobratně kreslit zvířátka pobíhající po trávníku. Zkrátka mohla dělat spoustu příjemných i povznášejících věci, jimiž by se zaměstnala do doby, než se bude podávat oběd.

Ale ráda by dělala cokoli. Stála by bez hnutí třeba i v lijáku, jen aby tady nemusela být uvězněná svojí panovačnou matkou. Kéž by se mohla vyhnout jejímu každodennímu sekýrování i jejím neúspěšným pokusům změnit ji v dokonalou dceru, jakou si rodina přála mít.

„Lord Weatherly," deklamovala matka monotónně s pohledem upřeným na list papíru, který držela v ruce.

„Baron," odpověděla Emma automaticky.

„Stav?"

„V pětačtyřiceti stále svobodný."

Pravděpodobně existovaly důvody, proč baron až dosud unikal manželskému stavu. Emma pochybovala, že by příčinou mohl být jeho nevábný zjev, neboť nikdo s titulem barona nemohl být natolik ošklivý, aby se nemohl oženit. Nejspíš za to mohla jeho

povaha. Už se setkala s několika muži z matčina cenného seznamu vhodných nápadníků a zjistila, že jejich postoj k ženám hraničí s odporem a pohrdáním.

„Zájmy?“ zeptala se matka.

Emma si ani za nic nedokázala vzpomenout. V takových případech sázela na jistotu.

„Závody na koních.“

„Zahradničení,“ zamračila se matka nesouhlasně.

„Pokaždé si je spletu,“ povzdechla si Emma.

„Kromě začátečního písmena nemají tyto činnosti vůbec nic společného,“ prohlásila matka. „Nejde tedy o záměnu, ale o důkaz, že ses opět nenaučila fakta, která jsem kvůli tobě pracně získala,“ plísnila ji. „Upřímně řečeno, drahá, nikdy ti neopatříme manžela, pokud ty sama nevyvineš jisté úsilí, abys nějakého muže ulovila.“

Ačkoli Emma připouštěla, že se může mýlit, pochybovala, že by se i ostatní dívky musely učit nazpaměť jména a popisy vhodných nápadníků.

„Nemohla bych se s těmi džentlmeny nejdřív seznámit a zjistit podrobnosti o jejich zálibách později a přirozeně, tak jak se bude naše známost vyvíjet?“

„To bys zajisté mohla, kdyby se jim ovšem tvůj otec vyrovnal svým titulem,“ odsekla matka. „Pak bys je pochopitelně znala. Měla bys přístup do těch nejvybranějších společenských salonů, kde bys byla představena vhodným džentlmenům. Jenže tvůj otec šlechtický titul nemá. Vlastní továrny na punčochové zboží. Takže máš místo urozeného původu spoustu peněz a my od tebe očekáváme, že se budeš o to víc snažit, abys překonala uměle vytvořený společenský rozdíl mezi tebou a manželem, jehož si zasluhuješ.“

Matka vždy hovořila tak, jako by bohatství opravňovalo její rodinu mít stejná privilegia, jaká běžně požívali lidé se šlechtickým titulem.

„Vždycky se mohu provdat za někoho z našeho stavu. Například za obchodníka," řekla Emma a doufala, že to nezní příliš nadějně.

Popravdě řečeno, vůbec se nechtěla vdávat. Poslední věc, po níž toužila, bylo, aby ji nějaký cizí muž peskoval a kritizoval její četné chyby ještě víc, než to dělávala její matka. Ta se však zjevně skálopevně rozhodla, že ji ještě v tomto roce provdá, a to za urozeného muže s titulem.

„Nevychovali jsme tě, aby sis vzala nějakého měšťana," prohlásila paní Harrisová, jako by Emmu bylo možné správnou výchovou předurčit k úspěšnému manželství. „To bychom si jinak mohli ušetřit výdaje na tvé vzdělání. Nezapomínej, zač nám vděčíš. Přejeme si, aby sis polepšila, a měla se lépe."

Emma to nechápala. Sňatkem se nezmění k lepšímu. Zůstane stejná, jako byla vždy, příliš vysoká a nemotorná. Vždy bude dcerou majitele továren na punčochy. Když však uloví toho správného muže, bude z ní *lady* a nikoli jen obyčejná Emma. A podle jejího otce každý, kdo chce prodat své zboží, sází spíš na jeho dobrou značku než na obsah krabice, v níž je zabaleno.

Na tom všem však především záleželo její matce, která se opět vrátila ke svému seznamu a s povytaženým obočím hleděla na Emmu.

„Zůstaneš na ocet, pokud si nevštípíš do paměti, kdo je vhodný a kdo ne. Jen tak si budeš moct předcházet ty správné lidi, když se s nimi setkáš. A nyní mi pověz, co víš o lordu Braxtonovi."

Tentokrát to bylo snadné.

„Zasnoubil se!" vyhrkla Emma vítězoslavně. „Četla jsem tento týden oznámení v Timesech."

Matka reagovala výrazem pro dámu zcela

nevhodným a natáhla se pro tužku, aby jméno dotyčného mohla škrtnout ze seznamu.

„Vkládala jsem do něho takové naděje!“

Při pomyšlení na lorda Braxtona se Emma zhrozila. Bylo mu přes šedesát a pohřbil už tři manželky.

„Je to velká smůla,“ podotkla v naději, že tím matku uchlácholí.

„Víc než jen smůla,“ odsekla matka. „To je v tomto měsíci už třetí ztráta.“

Tvářila se, jako by jí ti muži patřili, jako by to bylo hejno neposedných kuřat, která se stále snaží rozutéct dřív, než je chytí, zaříznou a donesou na stůl.

„Budou i další společenské sezony. Za rok… Stále je dost času,“ prohodila Emma a v duchu si držela palce.

„Pro tebe?“

Matka na ni vrhla pochybovačný pohled, který Emmu vždy deprimoval.

„Tvojí největší předností je tvoje mládí. Jsi zdravá a také… statná.“

K jejímu popisu použila nanejvýš neženský přívlastek, ale možná si myslela, že pro dívku měřící téměř šest stop je shovívavý až dost.

„Ne každý muž se chce oženit s dívkou, která je o hlavu vyšší než on,“ dodala a vzápětí popřela i tu nepatrnou lichotku, kterou vyslovila. „Jsi sice mladá, ale mládí je pomíjivá věc, má milá.“

„Mamá, je mi teprve dvacet jedna let.“

„A příští rok ti bude dvacet dva,“ odtušila matka pochmurným tónem, jako by dceři měla v nejbližší chvíli hrozit smrt. „Ještě nám zbývá několik jmen. Pověz mi, co víš o siru Robertu Gascoyneovi.“

„Je mu dvaatřicet let a je to vdovec. Baronet. Bratr majora Jacka Gascoynea, válečného hrdiny od

Waterloo. Majitel panství vzdáleného necelé dvě míle od nás."

„A dál…" řekla matka významně a povytáhla tázavě obočí.

„A dál už nic. Ten muž žije skoro jako poustevník."

„To je pravda. Straní se lidí a také se proslýchá, že je dost pověrčivý, ale to nic nemění na tom, že má nejhezčí sídlo v hrabství, i když trochu zanedbané," pokračovala matka. „Dvacet akrů pozemků a téměř stejný počet pokojů ve svém domě. Jen si představ ty slavnosti a večírky, které bys tam pořádala, kdyby sis ho vzala."

„Kdyby mě ovšem požádal o ruku," opravila ji Emma. „O čemž silně pochybuji, neboť to bychom ho nejdřív museli někdy potkat ve společnosti, kam chodíme. Ale on se londýnským plesům a večírkům důsledně vyhýbá a v Gascoyne Manor také žádné nepořádá. A já neznám nikoho, kdo by ho osobně znal."

„To všechno se změní, jakmile se ožení," nedala se zastavit matka a dál se opájela svými představami.

„Uspořádáš ples a pozveš urozené dámy a pány. A oni tě na oplátku také pozvou na svá sídla. On si může sedět doma podle libosti, ale ty, má drahá, budeš slavit úspěch. A pak si, jak doufám, vzpomeneš na svoji ubohou matku a zařídíš pozvání i pro ni."

„Ovšemže," kývla Emma chabě.

S ubíhajícími měsíci společenské sezony byla paní Harrisová čím dál posedlejší myšlenkou, že musí nalézt způsob, jak s rodinou proniknout mezi aristokracii. Její současná strategie zahrnovala především Emmin úspěšný sňatek. Možná se však Emma dostatečně nesnažila, jak jí matka neustále vyčítala, možná o ni vhodní nápadníci prostě nejevili zájem. A tak všechny její pečlivě připravené plány zatím selhaly.

„Pozorně si ten seznam prostuduj," nabádala matka Emmu a energicky jí podala arch papíru.

„Znalosti jsou klíčem ke všemu."

„Ano, mamá," přikývla Emma a založila papír do knihy, kterou právě četla. „Ale nyní si myslím, že se musím vypravit na procházku, chci-li si zachovat své pevné zdraví."

„Tak se procházej kolem Gascoyneova domu a přemýšlej, jak se seznámit s naším sousedem, sirem Robertem," nařídila jí matka pevně. „Nepotřebuješ nic víc než jen malou šťastnou náhodu s tím pravým džentlmenem a do Vánoc ti budou služky říkat mylady."

Sir Robert Gascoyne měl svoji samotu rád.

Anebo ji spíš snášel, tak jako člověk snáší svého starého a trochu protivného přítele. Žil sám tak dlouho, že už si nic jiného ani nedovedl představit.

Jelikož ze svého způsobu života nebyl nijak zvlášť nešťastný, říkal si, že je nejlepší, když zůstane v ústraní i nadále. Každý, komu kdy přálo štěstí tak jako rodině Gascoyneů, udělal nejlépe, když žil v odloučení jako člověk trpící nějakou závažnou, nakažlivou nemocí. A Robertova dobrovolná izolace chránila lidi v jeho okolí před vytrvalými ranami osudu.

Ačkoli jeho plán šetřil ostatní, sám Robert nemohl rodinné kletbě uniknout. Smůla se mu lepila na paty ve všem, do čeho se pustil. Třebaže podle názoru jeho londýnského obchodního poradce všechny doly na cín v Cornwallu vzkvétaly, jakmile Robert investoval do svého vlastního, došla v něm ruda. Když nyní důl navštívil, jeho kočího kopl splašený kůň a zlomil mu nohu.

Ale přes to všechno mohlo být ještě hůř.

Robert musel být vděčný, že jemu se nic nestalo, je

zdravý, může se vrátit domů sám a nemusí ponechat svůj nejlepší kočár v péči nějakých nezkušených podkoních.

Jeho finance i plány byly sice v troskách, ale i tak se na kozlíku cítil dobře a radoval se, že nemusí spoléhat na nikoho jiného. Potřeboval něco úspěšně řídit, aby se uklidnil a alespoň na několik hodin uvěřil, že má svůj život i osud ve svých rukou a zvládne je tak snadno jako zvládá spřežení a kočár.

Jízda zatím probíhala klidně a nerušeně. Sir Robert byl vynikající vozka a s kočárem si dokázal bez problémů poradit. Koně reagovali i na ten nejmenší pohyb otěží, a pokud nepřijde o kolo, měl by domů dorazit za necelou hodinu.

Když před sebou na cestě spatřil dívčí postavu, znervózněl. Silnice však byla pro chodce dost široká a dívka kráčela po správné straně.

Neexistoval žádný důvod k obavám, že by ji mohl nějak ohrozit. Ovšem stejně tak neexistoval důvod, proč by se v dosud výnosném dole měla ztratit rudná žíla právě ve chvíli, kdy do něj vložil veškeré své peníze.

Pokud však šlo o Roberta Gascoynea, o nepříjemnosti nikdy nebyla nouze.

Jak se blížil k dívce, zabočil co nejvíc ke straně cesty a zpomalil do mírného klusu. Dívka byla zjevně plně zaujatá četbou knihy, kterou měla v ruce, a tak nakázal svému podkonímu, aby pro výstrahu zatroubil na kočárovou trubku.

Možná neměl váhat a měl ji upozornit na svoji přítomnost už dřív. Při zatroubení sebou dívka vylekaně trhla a vylekali se i koně.

Robert měl co dělat, aby je uklidnil. Mezitím mu dívka zmizela z dohledu. V jednu chvíli tam byla a vzápětí už ne.

Prudce trhl opratěmi a zalila ho vlna paniky. Proklínal svoji neopatrnost i pekelnou smůlu a nenáviděl každý pohyb koňských kopyt, která mohla tu ubožačku ještě víc pošlapat. Ani nevykřikla. Ve zlověstném tichu ho napadlo, že ji nejspíš zabil již první úder.

Skutečnost však byla jiná. Když se vzpamatoval natolik, že dokázal seskočit z kozlíku, nespatřil ji pod kočárem, jak se bál, ale v hlubokém příkopu vedle cesty, kde ležela tváří k zemi v nebezpečné blízkosti kaluže.

Slezl k ní a modlil se, aby už nebylo pozdě. Obrátil ji na záda. Byla v bezvědomí, ale díkybohu dýchala. Její příjemný zjev nijak vážně neutrpěl, i když měla obličej od bláta a na čele šrám, z něhož vytékal tenký pramínek krve kontrastující svoji zářivě rudou barvou s jejími měděnými vlasy.

„Slečno?“ oslovil ji Robert tiše ve snaze ji opět nevylekat. Neodpověděla, nevydala ze sebe ani zasténání. Když ji vzal za ruku, zjistil, že má slabý pulz. Šaty měla na několika místech roztržené, což svědčilo o tom, jak moc si natloukla, když se kutálela dolů. Na své šrámy potřebovala studené obklady a pak někoho zkušenějšího, kdo by ji prohlédl a zjistil, zda nemá nějaká další zranění.

Její knihu si schoval do kapsy a poté ji vzal do náruče a pracně se s ní vyšplhal z příkopu. Překvapila ho její výška; když stála, musela být téměř stejně vysoká jako on. Doufal, že její výšce odpovídá i její odolnost a síla a že se ze svých zranění zotaví stejně rychle, jako k nim přišla.

Ale co s ní měl do té doby dělat?

Nejvhodnější by bylo odvézt ji do vesnice. Pokud však byl její stav vážnější, jeho sídlo i dům lékaře byly o několik mil blíž. Nejprve se tedy postará o její

blaho. A pak se snad s trochou štěstí dívka probere a on zjistí, kdo je, a pošle někoho pro její příbuzné.

S nešťastným povzdechem ji odnesl do kočáru a položil ji na sedadlo. Podkonímu naznačil, aby se na posledních pár mil chopil otěží, a pak se posadil vedle ní a položil si její hlavu do klína.

Když se rozjeli, upřel oči na protější stranu kočáru a pokoušel se ignorovat zvláštní a zneklidňující pocit, který v něm taková blízkost ženy v těsném prostou vyvolávala.

O samotě se ženou nebyl už hodně dlouho, a ještě delší doba uplynula od chvíle, kdy nějaká žena vyhověla jeho potřebám.

Věděl, že v přítomnosti urozené dámy je zcela nemístné na něco podobného byť i jen pomyslet, ale nedokázal se svých vtíravých myšlenek zbavit.

Pohlédl na ni a pak rychle odvrátil zrak. Nebyla to ta nejhezčí dívka v Anglii, ale určitě patřila k nejpozoruhodnějším, jaké kdy spatřil. Bude mít zelené oči, až je otevře? Anebo modré? Ať tak či tak, obě barvy budou tvořit půvabnou kombinaci s jejími rudými vlasy.

Jestli oči ovšem kdy otevře, připomněl si. Pak vytáhl z kapsy kapesník a lehce ho navlhčil trochou brandy z cestovní lahve, aby jí mohl otřít ránu na čele. Dívka byla bledá, ale napadlo ho, že to není nic nepřirozeného. Rusovlásky měly často světlou pleť stejně jako tato žena. I přes zablácenou tvář z ní vyzařovala téměř královská důstojnost svědčící o výborném původu. Připadala mu jako spící princezna, třebaže byla tak neobvykle vysoká.

Neodolal pokušení a střelil pohledem na prsteníček její levé ruky. Prsten neměla. Nebyl mužem na ženění, teď ani v budoucnu. Ani nebyl princem, jakého si tato dívka zasluhovala. Když viděl, jaké škody

způsobil, aniž spolu prohodili jediné slovo, napadlo ho, že by udělala nejlépe, kdyby od něho co nejrychleji utekla dřív, než si promluví. Avšak vzhledem tomu, že útěku nebyla schopna, odpovídal za to, aby jí zajistil bezpečí a ušetřil ji své společnosti.

Jenže jedna jeho část to vlastně nechtěla udělat. Líbilo se mu, jak mu spočívá na klíně. Také mu napomáhalo vědomí, že ačkoli nehodu zavinil, snaží se všechno rychle napravit. Odporovalo jeho povaze nechat práci na druhých, když mohl pomoci sám.

Snad bylo důvodem to, že byla mladá a hezká, ale Robert chtěl, aby to byl on, kdo jí pomůže. Představoval si, jak se neznámá probere z bezvědomí, zlaté řasy se jí zachvějí a jak se její zmatený výraz změní, až jí vysvětlí, že ji zachránil. A pak ji ujistí, že od této chvíle bude všechno v pořádku, pro ně oba.

Potřásl hlavou, aby zapudil hloupý nápad, že všechno se obrátí k dobrému jen proto, že si to sám přeje. Poté se vyklonil z okénka a zavolal na vozku, aby jel rychleji a dorazili tak domů dřív, než ho napadnou další pošetilosti.

DRUHÁ KAPITOLA

Emma se probudila s bolestí hlavy a neurčitým tísnivým pocitem, který vnímala ještě dříve, než otevřela oči. Něco bylo špatně. Vůně, pocity, zvuky a vše ostatní, co ji obklopovalo, jí připadalo cizí a neznámé. Ležela a pokoušela se zjistit, co se stalo a jak se ocitla tam, kde se právě nacházela, ať už to bylo kdekoli. Na nic si však nevzpomínala.

Usilovně přemýšlela. Četla si ten nejpoutavější román od Anny Hattonové. Zaujal ji natolik, že se od něho nedokázala odtrhnout, ani když si vyšla na procházku, aby unikla neustálému komandování své matky. To proto nevěnovala pozornost ničemu kolem sebe, když před kočárem uhýbala na stranu. Udělala by lépe, kdyby se dívala na cestu.

Zkusmo zahýbala levým kotníkem a trhla sebou. Pochybovala, že si ho zlomila, ale králičí nora či výmol, do něhož šlápla, jí nejspíš způsobil škaredý výron, kvůli němuž nebude schopna chůze přinejmenším několik dnů.

Otevřela oči a zvedla hlavu natolik, aby viděla svoji problémovou končetinu podloženou polštářem, s obratně upevněným obvazem, který měl zmírnit otok. Poté si ohmatala tělo a zjistila, že má různé čerstvé pohmožděniny, a překvapilo ji a trochu i vyděsilo, že leží v cizí posteli a na sobě nemá nic než jen košilku.

Zvedla se na loktech, ale rychle znovu klesla do polštářů a čekala, až tupá bolest v hlavě pomine. Při pádu si zjevně vyvrkla nejen kotník, ale nadto se udeřila i do hlavy o kámen. Na čele si nahmatala bouli citlivou na dotek.

Ještě že se nemohla vidět. Určitě vypadá strašně. Až se vrátí domů, jistě ji nemine důrazné pokárání.

Tato společenská sezona pro ni pravděpodobně skončila a své šance si zkazila sama svojí nešikovností a nepozorností. Žádný muž o ni nezavadí ani pohledem, když je tak ošklivá a nemůže tančit. Pro matku to bude rána, ze které se jen tak nevzpamatuje.

Věděla jistě, že není doma, což bylo jedině dobře. Její matka tak nemohla vidět, jak se Emma nad svou zdrcující ranou osudu spokojeně usmívá. S trochou štěstí se jí podaří přesvědčit otce, že se nemůže vrátit do Londýna, protože na své zotavení potřebuje pár týdnů na venkově, sama a se spoustou dívčích románů z nakladatelství Minerva.

„Jste vzhůru, slečno?“

Do dveří nakoukla služebná.

„Doktor bude mít radost.“

„Vy jste zavolali lékaře?“

Emma se navzdory bolesti posadila.

„Kvůli pár modřinám to snad nebylo nutné.“

„Sir Robert na tom trval,“ řekla služka.

„Sir Robert Gascoyne?“ zeptala se Emma ohromeně, klesla zpět a dobrá nálada ji rázem opustila. Všechny její naděje rázem pominuly.

To bude voda na matčin mlýn. Bude nadšená, že se Emmě podařilo najít způsob, jak se vetřít do domu toho záhadného, ale nanejvýš žádoucího samotáře. Emma se však cítila zahanbeně. Vždyť nic z toho neplánovala!

„I on si dělal starosti,“ ujistila ji služebná.

„A předpokládám, že už povolal mé rodiče," povzdechla si Emma zoufale.

„Hrozně dlouho jsme vůbec nevěděli, kdo jsou," vrtěla hlavou dívka.

„A jak dlouho tady jsem?" zeptala se Emma zmateně.

„Dva dny," zašeptala služka tónem naznačujícím, že to byla ta nejvzrušující událost, k jaké tady kdy došlo.

„Doktor říkal, že bude nejlíp vás nebudit, takže jsme nemohli zjistit, kdo jste. Sir Robert poslal do městečka sluhy, aby se přeptali, zda se nějaká dáma nepohřešuje. Ale až do dnešního dopoledne…"

„Moji rodiče mě nepostrádali?" přerušila ji Emma udiveně.

„Právě dorazili a mluví teď s pánem," ujistila ji služebná.

To ovšem nevysvětlovalo, proč ji rodiče nehledali už včera. V Emmě však začalo klíčit neblahé tušení, že důvod zná.

„Doufám, že mi přivezli čisté oblečení," podotkla a pohlédla na košilku, kterou měla na sobě. „Tohle je dost nepatřičné."

„Snažili jsme se, ale s vašimi šaty se nedalo nic dělat," odpověděla služka a smutně potřásla hlavou. „A v domě nebylo nic, co by vám padlo."

„To jistě ne," souhlasila Emma zvyklá na nesnáze, způsobené její výškou.

„Když vás sir Robert přivezl do domu, vaše šaty byly nadranc," vykládala služba a natřásla Emmě polštář. „Odnesl vás po schodišti a položil sem na postel tak snadno, jako byste byla lehounká jako pírko."

To znělo jako nadsázka odporující realitě. Nepochybně.

„Navštívil mě pak sir Robert?" zeptala se Emma

váhavě a snažila se potlačit představu, jak ji ten ubohý muž s vypětím všech sil vleče do schodů.

„Možná byste ho sem mohla zavolat. Ráda bych se mu omluvila za to, co jsem mu způsobila."

Služba se tomu zasmála.

„Ale to byl on, kdo vám tohle všechno způsobil, slečno, když vás srazil. Vracel se kočárem domů a asi si vás na cestě nevšiml."

„To on řídil ten kočár?" zeptala se Emma.

„Už předtím došlo k nehodě," odpověděla dívka, jako by tím bylo řečeno vše. „Ale měl o vás velké obavy."

„To je od něho nanejvýš laskavé," kývla Emma a pomyslela si, že by jí ten džentlmen mohl vysvětlit sám, co se vlastně přihodilo.

„Budu se tedy smět setkat se svým zachráncem?" opakovala důrazně. „Ráda bych mu osobně poděkovala."

„Sir Robert tvrdí, že by to nebylo vhodné, když jste v ložnici… a tak vůbec," odtušila služka. „Ale jistě mu můžete napsat, až se vrátíte domů."

„Ovšem," odpověděla Emma sklesle a říkala si, že v lovu na manžela opět naprosto selhala, když se ani nedokáže seznámit s mužem, i když pobývá v jeho vlastním domě.

„Anebo se s ním můžeš setkat za chvíli, až se náležitě ustrojíš," prohlásila její matka, která se v tu chvíli objevila ve dveřích. Energicky prošla kolem služebné, odstrčila ji stranou, přistoupila k posteli, vzala Emmu za ruce a zkoumavě si ji prohlížela.

„Přivezla jsem ti čisté šaty a nějaké stuhy do vlasů. Ale obávám se, že s tvými modřinami se nedá nic dělat."

Jak se dalo očekávat, Emma opět zklamala. Jako už mnohokrát.

„Mám také vymknutý kotník," sdělila jí Emma. „Ale jinak se necítím zle."

To byla lež. V ráně na hlavě jí vytrvale bušilo a měla sto chutí zalézt pod přikrývku a schovat se tam.

Nebo za to mohla nečekaná a nevítaná přítomnost její matky? Vždyť ještě před chvíli se jí žaludek nesvíral slabostí. A ani se jí netřásly ruce.

Paní Harrisová se otočila ke služebné a stroze jí řekla: „Jistě nás teď necháte o samotě. Musím si promluvit s dcerou."

Dívka se uklonila a rychle odešla.

Paní Harrisová se poté obrátila k Emmě.

„Padáš tak často, abys už sama poznala, jestli a jak vážně ses zranila," pravila s odevzdaným povzdechem. „Tentokrát však potřebujeme, aby ses co nejrychleji vzchopila a udělala náležitý dojem na muže, který ti zachránil život."

„Bylo dobře, že tam byl a všiml si, jak jsem zakopla, odpověděla Emma a sbírala odvahu k další otázce. „Dozvěděla jsem se, že jste mě s otcem nijak nepostrádali."

„Nebuď směšná," usadila ji matka. „Jeden z našich sluhů jel právě o kus dál po cestě a zahlédl, jak tě sir Robert odnáší do kočáru. Byl příliš daleko, aby ti mohl být nápomocen, ale ihned nám oznámil, co se stalo. Celou dobu jsme věděli, že jsi v bezpečí," připustila matka.

Ve skutečnosti se však netvářila nijak provinile, že vše věděla a nijak nezasáhla.

„Zdá se mi, že jste nijak nespěchali si pro mě přijet. Proč jste mě tady nechali?"

„Jakmile jsme zjistili, kam tě sir Robert odvezl, rozhodli jsme se, že bude lepší počkat až do dnešního dopoledne, než se sem vypravíme a vyzvedneme tě."

Matka se na ni potutelně usmála.

„A kvůli tomuto politováníhodnému prodlení právě v tuto chvíli, kdy spolu mluvíme my dvě, tvůj otec hovoří se sirem Robertem."

V jejím tónu zaznívalo jakýsi nejasný význam, který však Emmě unikal. Zjevně zde existoval nějaký nový plán, v němž měla hlavní roli opět sehrát Emma. Ani za nic však nedokázala uhádnout jakou.

„Proč si se sirem Richardem prostě všichni nepromluvíme?" otázala se. „Ráda bych mu poděkovala za veškerou jeho péči. Bylo od něho nanejvýš šlechetné, že nabídl nezištnou pomoc cizí osobě. Ale nechtěla bych, aby nabyl dojmu, že jeho pomoc zneužíváme."

Chtěla mu dát najevo, jak si jeho laskavosti váží, aby nelitoval, že jí vůbec pomohl. Její otec se svojí mimořádně přímočarou povahou na něho však pravděpodobně zapůsobí tak, že je bude považovat za dotěrné a neomalené sousedy.

„Bylo od něho vskutku velkomyslné, že se o tebe postaral. Avšak nepříliš moudré," pravila matka se smutným pokývnutím, v němž však nebyla ani špetka upřímnosti. „Setrvala jsi zde dva dny bez doprovodu gardedámy."

„Žádnou jsem nepotřebovala," odsekla jí Emma. „Celou tu dobu jsem byla v bezvědomí a nedostala jsem se do žádných potíží."

„Podlitiny se zahojí a zmizí, avšak tvoje pošramocená pověst přetrvá," připomněla jí matka.

Těžce si povzdechla a zamrkala.

„A tak nyní tvůj otec musí vysvětlit siru Robertovi, že existuje jen jediná cesta, jak tuto neblahou situaci napravit."

Emma se marně pokoušela vše pochopit. Jen stěží si dokázala představit, že by se měl člověk omlouvat za to, že nenechal zraněnou ženu ležet v příkopu.

A pak, jako by se jí v hlavě náhle rozbřesklo, si připomněla, že mluví se ženou, která sestavila ten zpropadený seznam nápadníků. To, čemu se v duchu zdráhala uvěřit, se stalo skutečností.

„Nemáte snad na mysli manželství, matko, že ne?"

Nuceně se zasmála a modlila se, aby se k ní matka připojila. Ta však nadšeně přikývla.

„Tak proto otec jedná se sirem Robertem?" zeptala se Emma vyděšeně.

„Nepřijal žádné z našich pozvání," připomněla jí matka. „A ani nevycházel z domu, aby se mohl běžným způsobem seznámit s lidmi v sousedství."

Ani jedno z toho však neznamenalo, že si zasloužil být donucen k manželství s první neznámou ženou, která se před ním svalí na zem.

„Musíte s tím oba okamžitě přestat!" zvolala Emma. „Je to trapné a nedůstojné a…"

Pokoušela se vylézt z postele, bolest v kotníku jí však ihned připomněla, že je to nemožné. Snad jen díky její pevné vůli skončilo její úsilí tím, že se zhroutila zpět do postele a nikoli na podlahu.

„Nebuď hloupá, drahoušku," uklidňovala ji matka a pomohla jí, aby se mohla posadit. „Nech oba pány, ať si to mezi sebou vyřídí, a budeš vdaná dřív, než luskneš prsty."

„To je ta poslední věc, kterou bych si přála," odsekla Emma. Opřela se o sloupek postele a s námahou se zvedla. Natáhla ruku.

„Podejte mi moje šaty a kartáč na vlasy, mamá. Jakmile se obléknu, sejdeme dolů a omluvíme se siru Robertovi za to, že jsme ho obtěžovali. Pak se vrátíme domů a už nikdy o tom nebudeme mluvit."

V pracovně v přízemí si zatím Robert začínal myslet, že to byl snad on, kdo se udeřil do hlavy a nemůže

se probrat ze zlého snu, a nikoli ta ubohá dívka, která leží v bezvědomí nahoře v ložnici.

I tentokrát zjevně platilo, že se mu smůla lepí na paty. Jako ostatně vždy. To, co začalo jako obyčejná a dobře míněná pomoc bližnímu v nouzi, se změnilo v problém, jaký si předtím ani nedovedl představit.

Jeho dobrý skutek by pochopitelně nebyl nutný, kdyby tu dívku nesrazil. Kdyby se nikdy nesetkali, neutrpěla by žádné zranění. Třeba jí tedy něco dlužil. Rozhodně to však nebylo manželství, jak naznačoval její otec.

„Musíte připustit, že jiné řešení neexistuje," opakoval ten muž mírně, ale zato neústupně. „Vy se s ní zkrátka musíte oženit."

„Ani mě nenapadne!" vyštěkl Robert. „Zůstala v mém domě pouhé dva dny!"

„Dva dny," přikyvoval pan Harris s chmurným výrazem, jako by jeho dcera prožila šest měsíců v harému. „Nebylo by bývalo moudřejší odvézt ji třeba do hostince a neohrozit tak její čest?"

„Ohrozil bych tak její zdraví," namítl Richard a v duchu proklínal nesmyslná společenská pravidla, vztahující se na mladé dámy, i své vlastní chybné rozhodnutí dát přednost svému domu před místem, které by bylo všem víc na očích.

„Zdraví se jí vrátí. Ale ztráta dobré pověsti se nedá nikdy napravit," lamentoval její otec. „Vždyť si to jen představte. Mladá nevinná dívka v nesnázích, svobodný muž, oba sami v jednom domě…"

„Byla tady v naprostém bezpečí," přerušil ho Robert prudce. „Já ani nepřekročil práh její ložnice."

„Ale kdo to ví?" zeptal se pan Harris trpělivě. „Kdo to potvrdí?"

„Moje služebnictvo," trval na svém Robert.

„Které by pro svého pána klidně i lhalo, pokud by je o to požádal," pokrčil rameny pan Harris.

„A také lékař, který vaši dceru prohlédl."

„Také váš zaměstnanec," zavrtěl hlavou pan Harris. „O němž se všeobecně ví, že je to starý opilec, takže je jako svědek zcela nevěrohodný."

„Vážně?" podivil se Robert.

Tentýž lékař pomáhal jeho zesnulé manželce při porodu a Roberta nikdy ani nenapadlo vinit ho z toho, jak to skončilo.

„Ale co se ví o vás, sire Roberte?" pokračoval Harris. „Lidé v okolí vás neznají natolik, aby se mohli zaručit za váš charakter, protože nevycházíte z domu a nikoho do něho nepouštíte."

„To, že nejsem pravidelným hostem místní hospody, ještě neznamená, že jsem nějaký darebák. Dávám zkrátka přednost samotě před společností!" odsekl Robert.

Znělo to nevrle, skutečné důvody by však zněly ještě hůř.

„Avšak takové chování neučiní přítrž zvěstem kolujícím o tomto místě a o nepravostech, které se v tomto domě jistě musejí odehrávat, když se je tak horlivě snažíte skrývat."

Harris nesouhlasně zasykl a lítostivě potřásl hlavou.

„Nic nepatřičného se tady neděje!" vyštěkl Robert znovu. Sotva si mohl dovolit vést zhýralý život, jaký si představovaly místní drbny, popravdě však neudělal nikdy nic, aby všechny ty divoké fámy vyvrátil.

„A nemusím snad zdůrazňovat, že by se vám po svatbě dostalo náležitého vyrovnání," nadhodil otec oné neznámé dívky.

Navzdory všemu, co si Robert přál cítit, se mu v tu chvíli zlepšila nálada. Dobře věděl, že výhodný sňatek by mohl vyřešit jeho finanční potíže. Vždy však takový krok odmítal, neboť si neuměl představit, že

by se znovu oženil. Stejně tak nechtěl ohrozit život nevinné dívky, kterou by nevyhnutelně vystavil svému prokletí, když by se stala jeho manželkou.

Tato starost se však týkala žen, jimž se podařilo nezkřížit mu cestu a uniknout tak nástrahám osudu. Ale pro nebohou Emmu Harrisovou bylo nejspíš pozdě a zdálo se, že se trvalému spojení s ním už nevyhne.

Uvažoval. Přinejmenším by mohl zmírnit bezprostřední škody, které způsobil. A možná mu manželství prospěje a možná to bude první šťastná náhoda v jeho životě.

„O jak velké vyrovnání přesně jde?" zeptal se váhavě a nad přízemností té otázky se mu sevřel žaludek.

„Mám na severu několik úspěšných továren na punčochové zboží," odpověděl pan Harris. „Pro muže, který se s ní ožení, má ta mladá dáma nahoře hodnotu dvaceti tisíc ročně. A vzhledem k tomu, že nemá žádného bratra, po mé smrti zdědí další a podstatně vyšší částku."

Na okamžik Richardovu nechuť vystřídal záblesk chamtivosti. Vzápětí mu však zdravý rozum připomněl, že sňatek s ním by mohl pro dívku znamenat rozsudek smrti, neboť by pravděpodobně zemřela při porodu stejně jako jeho manželka a před ní generace žen z rodu Gascoyneů.

Existuje snadná cesta, jak nemít děti, napověděl mu hlas rozumu. *Stačí se jen vyhýbat její ložnici.*

Jelikož spolu nikdy nemluvili, pochyboval, že by toužila sdílet s ním lože, a on sám po ní pochopitelně nijak neprahl, když si na ni nyní vzpomněl.

Trochu ho však přitahovala. Ano, byla moc hezká. Ale on byl rozumný muž, a dovedl odolat tělesným svodům, když se tak rozhodl. Navíc návrh jejího otce připomínal spíš obchodní transakci než opravdové manželství.

„Bude s tím vaše dcera souhlasit?“ zeptal se stále udivený tou nečekanou nabídkou. „Ještě mě ani neviděla, natož aby se mnou mluvila.“

„S tím si nemusíte lámat hlavu, sire Roberte,“ odpověděl pan Harris a pokýval hlavou. „Její matka jí teď nahoře v ložnici promlouvá do duše a ve chvíli, kdy ji vy požádáte o ruku, už bude všechno dohodnuté.“

Dohodnuté. Ten výraz se Robertovi líbil, neboť dobře vystihoval povahu manželství, do něhož hodlal vstoupit. Bude to dohoda. Z něho se stane ctěný, byť i chladný manžel a dívce jeho titul otevře dveře, do nichž by jinak sama nikdy nedokázala vstoupit.

Pokud ji požádá o ruku, bude to sama o sobě velkorysá nabídka, která jí zajistí mnohem příjemnější budoucnost, než kdyby se provdala za obyčejného měšťana.

„Zavolám lokaje, aby nám přinesl brandy, a vy mi můžete o sobě říct víc,“ navrhl Richard a doufal, že sklenka brandy spláchne svíravý pocit, že prodává své tělo, duši a titul neznámé ženě.